

plejen gennem ophævelse af reglerne om ed og af de regler, der fastsætter særlige afstandsbeholdninger for vidners pligt til at give møde for den ret, der behandler sagen.

Udvalgets betænkning indeholder endvidere udkast til en række andre ændringer i retsplejeloven (udkast B, betænkningen s. 112-118). Disse ændringer består i det væsentlige i en tilpasning af retsplejelovens øvrige regler under hensyn til de foreslåede ændringer i reglerne om vidnepligt. I tilknytning hertil foreslås editionspligten og pligten til at afgive partsforklaring i borgerlige sager begrænset på samme måde som vidnepligten.

Lovforslaget er udarbejdet på grundlag af de nævnte udkast og er i hovedsagen overensstemmende med disse. Hvor der er foretaget ændringer i forhold til udkastene, der ikke blot er af redaktionel karakter, er der redegjort nærmere herfor i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Herudover indeholder forslaget i § 1, nr. 2, 4, 5, 6, 8, 41 og 43, enkelte andre ændringer. Der henvises herom til bemærkningerne til de pågældende bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 2.

Forslaget åbner adgang for præsidenten for Københavns byret til at bemyndige personale uden juridisk uddannelse til at udføre faged- og skifteforretninger eller dele heraf, for så vidt der ikke derved bliver spørgsmål om afgørelse af tvistigheder. Uden for København er der allerede adgang hertil i henhold til § 17, stk. 4.

Til nr. 4 og 5.

Ifølge § 29, stk. 3 (borgerlige sager) og § 29, stk. 4, nr. 1, 1. pkt. (straffesager) kan retten beslutte, at dørene skal lukkes, „når offentlig forhandling ville tilføje nogen en uforholdsmæssig krænkelse“. I overensstemmelse med en indstilling herom fra retsplejerådet foreslås det at klargøre, at bestemmelserne finder anvendelse, når forklaring skal afgives om forretnings- eller driftshemmeligheder.

Til nr. 6.

Ifølge retsplejelovens § 121, stk. 1, 1. pkt., kan udøvelse af advokatvirksomhed ikke forenes med nogen stilling som dommer, justitssekretær, fuldmægtig ved domstolene, rigsadvokat eller statsadvokat eller med nogen ansættelse i politiets tjeneste eller ved en overøvrighed. Efter 2. pkt. bestemmes det af justitsministeren, hvorvidt for øvrigt en statstjenestemand tillige kan udøve nogen advokatvirksomhed.

Formålet med bestemmelsen må antages i første række at være at hindre konflikter mellem den pågældendes pligter over for det offentlige som tjenestemand og hans pligter som advokat.

Medens det juridiske personale i statsforvaltningen på den tid, da retsplejeloven udarbejdedes, var ansat som tjenestemand, er dette personale nu i vidt omfang ansat ved overenskomst. Begrundelsen for bestemmelsen i § 121, stk. 1, synes imidlertid at gøre sig gældende med samme styrke, hvad enten den pågældende er ansat som tjenestemand eller er ansat ved overenskomst.

De hensyn, der ligger bag bestemmelsen, synes endvidere lige så vel at kunne anføres, hvor den pågældende er ansat i kommunens tjeneste, som hvor han er ansat hos staten.

Det foreslås derfor at udvide bestemmelsen i § 121, stk. 1, 2. pkt., til at gælde alle, der er ansat i det offentliges tjeneste uden at være omfattet af bestemmelsen i 1. pkt. Ved „ansættelse i det offentliges tjeneste“ forstås ikke alene ansættelse ved stat og kommune i snæver forstand, men også ansættelse ved de særlige forvaltningenheder, såsom Danmarks Nationalbank, overformyndetiet, statsanstalten for livsforsikring m. v.

Til nr. 8.

Ændringen er begrundet i den forskydning af paragraffølgen, der sker ved forslagets nr. 9.

Til nr. 9.

Forslaget svarer til udvalgets udkast A (betænkningen s. 97-112).

Til § 169.

Bestemmelsen, der svarer til § 169, stk. 1, i udvalgets udkast A, går ud på, at tjenestemand eller andre, der handler i offentligt eller dermed ligestillet hverv, ikke uden samtykke af vedkommende myndighed må afkræves vidneforklaring om forhold, med hensyn til hvilke der i *det offentliges interesse* påhviler dem tavshedspligt. Er tavshedspligten *ikke pålagt i det offentliges interesse*, afgøres spørgsmålet om vidnepligt efter reglen i forslagets § 170, stk. 3.

Efter justitsministeriets opfattelse er det velbegrundet, når udvalget begrænser bestemmelsen til kun at gælde, hvor tavshedspligten er pålagt i det offentliges interesse, således at der kun i disse tilfælde kræves samtykke fra vedkommende myndighed til afgivelse af vidneforklaring. Det må i denne forbindelse fremhæves, at bestemmelsen også finder anvendelse, hvor tavshedspligten vel i første række er begrundet i hensynet til private, men hvor det offentlige dog har en særlig interesse i, at private